

Scrisoare deschisă românilor din Seattle

Dragi Români,

Sunt părintele Daniel Ene, parohul bisericii Sfânta Treime din Rochester, NY, secretarul Arhiepiscopiei Ortodoxe Române din cele două Americi, și administratorul noii Biserici Ortodoxe Românești din Seattle, închinată Sf. Părinți Ioachim și Ana. Vă scriu în preajma minunatelor sărbători ale Nașterii Domnului și Anului Nou, sărbători alese care simbolizează începutul mântuirii noastre și al ridicării din noaptea grea a păcatului. Ca în fiecare an în apropierea Craciunului, colindătorii au venit să ne aducă vestea cea bună a nașterii Domnului prin care se curăță rănile păcatelor și începe bucuria vindecării, prin care întoarcem spatele lucrurilor înstrăinătoare de Dumnezeu și de noi înșine și ne reînscrăm în ordinea firească a iubirii de Dumnezeu, reîntorcându-ne către ființa noastră cea mai adâncă. Părinții Bisericii care au formulat nucleul credinței noastre în scrieri de o mare frumusețe au vorbit adesea despre acest eveniment capital al Întropării.

Nu există, cred, un moment mai potrivit de a vă scrie decât acesta, și mă rog Bunului Dumnezeu să aducă în sufletele dumneavoastră toată dragostea și bucuria sărbătorii, ca să puteți primi mesajul meu cu aceeași dragoste și bucurie cu care el a fost gândit. Mesajul se adresează tuturor românilor din zona metropolitană a orașului Seattle și are ca scop lămuritor prezența celei de-a doua biserici ortodoxe românești.

Biserica Sfinții Ioachim și Ana din Seattle nu este în nici un fel rodul dezbinării și nici nu și-a propus să rănească trupul și așa extrem de fragil al comunității românești. Ea a fost mai degrabă rezultatul căutărilor unor oameni care-și doreau liniștea și împlinirea sufletească în adevăr; un grup de oameni pentru care aspectul canonic și apostolic al credinței lor nu putea fi tratat cu neatenție și trebuia să fie fundamentul urcușului către Hristos. Biserica Ortodoxă Română, Biserica-Mamă de care aparține Arhiepiscopia noastră din Chicago, inclusiv parohia Sf Ioachim și Ana din Seattle, cu toată contestația din partea unora asupra unor proiecte ale Sale, reprezintă parte din ființa poporului nostru. Din păcate realitatea românilor din America este una a disjunțiilor și nu a unității. Noi, alături de bulgari, suntem singura comunitate ortodoxă care încă se mai luptă cu trecutul și care, în această luptă absurdă lasă dezbinarea să învingă acolo unde ar trebui să domine unitatea. Comunitățile sârbești, rusești, fără să mai punem la socoteală biserica greacă sau antiohiană, au trecut cu înțelepciune peste rănile istoriei și acum sunt uniți sub oblăduirea Bisericilor Mamă.

Comunitatea românească din Seattle este suficient de mare încât să aibă nevoie de cât mai multă rugăciune și grijă pentru suflet și pentru mântuire. Misiunea noastră închinată Sfinților, Dreptilor și Dumnezeieștilor Părinți Ioachim și Ana este desigur, prin chiar această alegere a numelui ei purtătoarea unui mesaj extraordinar de reconectare atât cu divinul, cât și cu întreaga comunitate din Seattle, din America, și de fapt, din întreaga diasporă. Sfinții Ioachim și Ana sunt ocrotitorii familiei creștine și începutul unui lanț de bune-vestiri care aduc cu ele, căldura și intimitatea relației noastre cu Hristos, a venirii Lui înspre noi prin Întropare. Sfinții Ioachim și Ana au primit prin îngerul Domnului vestea bună că vor avea „o fiică mult binecuvântată, prin care toate neamurile pământului se vor binecuvânta și prin care va veni mântuirea lumii.” Într-adevăr, Sf. Ana a fost dăruită cu prunc și a născut pe Sfânta Fecioară Maria care, la rândul ei, a fost vestită prin Arhanghelul Gavriil că a fost aleasă să fie maică lui Iisus Hristos, Fiul și Cuvântul Lui Dumnezeu, pe Care-L va zămisi prin puterea tainică a Duhului Sfânt. La rândul lui, Iosif,

logodnicul Mariei, tot la îndemnul îngerului a înțeles rostul înalt al minunii zămislirii pruncului din Fecioară și a luat-o pe Maria în casa sa împreună cu Pruncul, pe care l-a crescut ca și cum ar fi fost copilul său.

Toate bisericile, desigur, dar mai ales bisericile și misiunile purtătoare de nume asociate cu momentele bunelor-vestiri, poartă în ele îndemnul la întoarcerea deplină și sinceră către Dumnezeu, iubire, bucurie duhovnicească, și unitate. Dacă urmărim atent iconografia imaginilor înfățișând pe părinții Maicii Domnului, vom observa relația curată, tandră și mângâietoare dintre Ioachim și Ana în care strălucește chipul iubirii nemărginite și dedicate, foarte asemănător iubirii profunde dintre Biserică și Hristos. Această iubire dintre ei, binecuvântații părinți ai Fecioarei care l-a născut pe Hristos, este începutul tainei mântuirii.

Numele acestei misiuni este așadar investit cu adâncă taină a începuturilor mântuirii. Mai mult, el poartă în sine modelul familiei și al comunității perfecte, unde iubirea de Dumnezeu și de aproape, de soț și de soție devine modelul gândirii, simțirii, și viețuirii noastre. Încă și mai mult, așa cum Sfânta Ana a fost dăruită cu prunc după multă suferință și rugăciune curată și cei care au încorporat biserica aceasta și-au găsit casă „spre rugăciune” după mult zăbucium și mari dezamăgiri. În același timp numele misiunii ne obligă pe toți, fiindcă ne cere să venim cu dragostea părinților Născătoarei de Dumnezeu, către toată comunitatea de români din Seattle și să participe cu dragostea lor la înălțarea bisericii din sufletele noastre, ale tuturor. "Să ne iubim unii pe alții ca într-un gând să mărturisim," să ne iubim unii pe alții sincer, așa cum s-au iubit părinții Fecioarei, să nu aducem urmă de ură sau de patimă în relația noastră cu lumea. Iubirea dintre noi este mărturia credinței noastre, pentru că iubirea și credința nu pot fi niciodată despărțite. Sfântul Apostol Pavel, în epistola întâi către corinteni spune printre altele: "De așa avea credință atât de multă încât să mut și munții, dacă nu am dragoste nimic nu sunt." Verbul folosit aici este revelator. Sf. Pavel nu spune, "dacă nu am dragoste nimic nu am", ci spune "dacă nu am dragoste nimic nu sunt." Cu alte cuvinte, dacă credința mea nu este lucrătoare în iubire, compromit chipul lui Dumnezeu în mine și astfel, indiferent cât de mare este credința mea, mă pierd pe mine însumi.

Dorințele și speranțele noastre pentru biserica Sfinților Ioachim și Ana din Seattle sunt pe măsura sfinților ocrotitori pe care i-am ales: școala și educația tinerilor, rolul femeii creștine în Biserică, educația religioasă în general, și mai ales, unitatea românilor și a bisericii noastre despre care am vorbit deja.

Ideea aceasta de unitate este mai importantă decât ne imaginăm. Calitățile și virtuțile poporului nostru sunt de netăgăduit, dar darul unirii nu a fost printre virtuțile noastre. Știind însă că mântuirea înseamnă armonie, putem să ne reorientăm aspirațiile și să mai încercăm, încă și mai puternic, cu încă și mai multă râvnă să ne comportăm într-adevăr ca o familie creștină și să ne gândim nu la binele individual, ci la binele comunității românești. Sfântul Apostol Iacob, spune, "...unde este invidie și zavistie, acolo-i neorânduială și tot lucrul rău. Dar înțelepciunea cea de sus este mai întâi curată, apoi pașnică, îngăduitoare, ascultătoare, plină de milă și de roade bune, nepărtinitoare, nefățarnică. Și roada dreptății întru pace li se aseamănă celor ce fac pace." Suntem creați pentru a fi în comuniune și avem legături adânci, știute și neștiute, cu părinții, frații, prietenii, vecinii, rudele noastre. Cum frumos spunea cineva, Dumnezeu a împărțit darurile Sale, pentru slujirea aproapelui. În ortodoxie darurile duhovnicești sunt împărțite: unul are darul slujirii, altul al sfătuirii, altul al cuvântului, altul al alungării duhurilor rele. Darul românilor este, spun mulți, duhul smerit. România este Biserica vie a lui Dumnezeu, alcătuită din

Biserica pământească ce cuprinde pe toți creștinii ortodocși români care se străduiesc cu ajutorul Harului Dumnezeiesc să se mântuiască și din Biserica Triumfătoare, din Cer, în care se află cei care s-au mântuit, sfinții, mucenicii, mărturisitorii, îngerii, Maica Domnului și Prea Sfânta Treime.

Am simțit nevoia să împart cu dumneavoastră aceste rânduri pentru că simt durerea din sufletele oamenilor pe care îi păstoresc de a nu găsi dragoste și frățietate în rândul fraților de aceeași credință cu ei. Au fost ispite la început pe care însă abandonându-se după rânduiala lui Dumnezeu le-au depășit. Acum simțământul lor este de bine către biserica soră închinată Sfinților Trei Ierarhi și nu numai. Aici intervine amărăciunea interioară, că nu pot găsi liantul de a fi ca frații. Vă asigur însă că există puterea sufletească și răbdarea de a lăsa timpul să vindece rănilor din sufletele celor care încă nu au putut să treacă peste. Hristos ne cere să trăim în pace și în iubire; cine alege un alt drum, în afara dragostei, este pe drumul greșit către El. Este cât se poate de simplu. Aș vrea fiecare dintre noi să ne gândim la asta. Să medităm cu toții la aceste lucruri și să lăsăm conștiința noastră să fie judecător nefățarnic.

Și pentru că începem azi un nou an civil, anul 2014 de la Hristos, se cuvine să închei gândurile acestei scrisori deschise cu nădejdea la El. De aceea, să începem 2014 cu nespusă încredere în Dumnezeu, în Cel ce le face pe toate foarte bune! Să fim cu El în toate zilele noastre. Să Îi spunem Lui lucrurile de care avem nevoie...chiar dacă El le știe pe toate. Pentru că Domnul vrea să învățăm să formulăm cereri, să formulăm strigări iubitoare către Sine.

La mulți ani, multă pace și bucurie și împlinire duhovnicească în tot ceea ce faceți!

Al dumneavoastră rugător și de tot binele doritor,

Daniel, preotul